

Lengyel Ferenc

ÁTIRAT

Balla D. Károly két sorára

„...az ég alól kibújni nincs esélyed:
ahol most vagy, épp ott borul feléd”
eggyé bogozva kezdetet és véget.

A vándorlás felnyitja rád szemét
mongol vágású lassú mozdulattal,
s meglátod benne: utad utolért.

A sors ilyen: nem küld el, nem marasztal.
Semleges szemmel néz téged. Kivár.
Égtájak közt megbékélsz-e magaddal?

A kuszaságok közt látod-e már,
hogy fenn és lenn között kell egyensúlyozz,
s kezekben nincs Ariadné-fonál,

ha súlytalanságod röptet és túloz?
Vagy fájdalommal hozzánősz a súlyhoz?

Korunk, 2015/3.

Lengyel Ferenc 1956-ban született Kolozsváron.
Verset ír, műfordítással foglalkozik.

Oláh András

VISSZAFELÉ

az út visszafelé hosszabbnak bizonyult:
türelmetlenné lettek a szavak

a szorongás megmérgezett mindent
mint földet a lehulló diólevelek

a nyárnak vége:
maradék parazsát fölitta
a szürke ég

kipányvázott hajók
imbolyognak a vízen

a mólón gubbasztok
mozdulatlanul mint egy táska
amit a csomagmegőrzőben felejtettek

nem voltál elég nekem
– látod: már múlt időben beszélek –
úgy hagyom a szavakat magam mögött
mint az aprót a kocsmasztalon

kövekhez
csapdossa arcát a víz

lehunyom a szemem:
a szégyenlős homályból jó lenne
visszaszerezni az eltékozolt időt

de lemoshatatlan a szenny

a csöndet két csavargó
szutykos hangja töri meg